Єднаймося в Просвіті!

Галицька Просвіта

Зродились ми великої години
З пожеж війни,
із полум'я вогнів –
Плекав нас біль
по втраті України,
Кормив нас гніт і гнів
на ворогів…

Зі Славня українських націоналістів

16 (431)
18 квітня 2013 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

СІЧОВИЙ ШЛЯХ «ПРОСВІТИ»

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ – ВІД ГОВЕРЛИ ДО ХОРТИЦІ

Мандрівний просвітянин Олег Ткаченко із юною зміною із Олешівської школи, що на Тлумаччині (чит. стор. 4)

На шляху від Києва до Говерли подолано вже сотні кілометрів. Олег Ткаченко зі своїм сподвижником Іваном Сажнєвим, пройшовши північними районами Хмельницької області, перетнули межу Тернопільської області й прийшли до Івано-Франківська. На Хмельниччині запоріжан радісно зустрічали мешканці Чуднова, Любара, Грицева та сіл Храбузна, Сушівці, Щурівчики. Після Тернопілля мандрівники ступили на прикарпатську землю. У перебігу мандрівки Олег Ткаченко та Іван Сажнєв провели зустрічі на тему «Просвіта» і Т. Шевченко» в школах, училищах та інших навчальних закладах. Для них місцеве населення організувало екскурсії місцевими пам'ятками історії та культури. Також проходили численні зустрічі з обговорення самоорганізації українців задля наведення порядку в країні та повернення в суспільне життя справедливості. Більшість місцевих мешканців висловлювали бажання щодо зміни державного устрою в країні та записувалися добровольцями до корпусу «Армії порядку» (в рамках «Посполитого рушення від одного – до мільйона») (про одну з таких зустрічей читайте на 4 стор.).

15 квітня мандрівників перед в'їздом в Івано-Франківськ із боку Тисмениці зустрічала Івано-Франківська «Просвіта». Голова ОО ВУТ «Просвіта» Степан Волковецький вручив подорожникам хліб-сіль і щиро привітав учасників нестандартної акції.

– Прикро, що, здавалося б, у своїй українській державі ми, просвітяни, змушені, як філософ Сковорода, ось таким чином привертати увагу спільноти до наших національних проблем: загроження «русскім міром» української мови, культури, історії, самого буття і перспективи нації, – наголосив С. Волковецький. – Бо лише на цих цінностях можемо побудувати успішну українську державу.

Олег Ткаченко розповів, що похід від Києва до Карпат – другий етап Всеукраїнської акції «Січовий шлях «Просвіти». У час першого він пройшов пішки від Запоріжжя до Києва і 8 грудня вручив у Верховній Раді Вимогу, підтриману тисячами українців, про скасування «закону Ка-Ка». Бо він став замахом на українську мову, мови національних меншин та існування Соборної Незалежної України. Українофоби при владі роблять усе, щоб пересварити українців, сіють розбрат і ненависть на політичній, національній, мовній основі, щоб «у мутній воді» грабувати країну на догоду шовіністичного режиму московського Кремля. За всі роки Незалежності Україна ще не стояла так близько перед втратою суверенітету й державності. Завершенням другого етапу акції стане «Молитва за Україну» на Говерлі.

Олег Ткаченко закликав усіх українців у кожному куточку нашої держави приєднатися до Всеукраїнської «Молитви за Україну», яка відбудеться незалежно від погодних умов **21 квітня 2013 року з 8.00 до 10.00 на Говерлі.**

– Тепер маємо готуватися до третього етапу акції – до Кобзаревої гори у Каневі «На прощу до Тараса», – сказав О. Ткаченко. – Цей похід має стати духовно-виховним процесом для всіх українців – дорослих і малих. Бо ж не можна відійти у вічність не побувавши на Тарасовій горі. А сама проща має на щоріч стати родинними зборами українців на всі часи. І важливо, щоб ішли до Тараса на прощу сім'ями, класами, колективами. Бо лише він – Пророк може наснажити нас духом і силою порвати кайдани неволі.

Богдан ВІВЧАР

РІЧНИЦЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА – СВЯТОЧНИЙ ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

Цю пропозицію винесли на всеукраїнський загал запорізькі просвітяни. **«До 200-річчя Тараса Шевченка відзначити 9 березня червоною датою у календарі й надалі зробити день народження нашого духовного батька державним святом».**

Цю ініціативу підтримують і прикарпатські просвітяни. Справді, не так багато величних українських свят у нині діючому календарі, хоч і затвердженому вже в часи Незалежності.

НОВИНИ УКРАЇНИ І КРАЮ

Ціна на молоко

Відбулася нарада з питань цінової політики на ринку молока. За словами директора департаменту аґропромислового розвитку облдержадміністрації Івана Андрійшина, на нараді вирішили встановити до 1 травня закупівельну ціну на молоко від сільськогосподарських підприємств – не нижче 4 грн. за літр, а від господарств населення – не нижче 2,20 грн. за літр базової жирності.

Українська корупція вражає

Політична влада в Україні є засобом збагачення, а не управління, а опозиція лише просуває інтереси своїх бізнес-груп. Про це йдеться у статті англомовного журналу «The Economist». «Корупція настільки поширена, що взагалі незрозуміло, як у бюджеті залишаються хоч якісь гроші. За словами одного іноземного спостерігача, «Україна нагадує машину, яка їде в тумані без світла і карти. Дивно, але вона все ще рухається», – йдеться в статті.

Тушка – за мільйони

З парламентської фракції ВО «Батьківщина» вийшли чотири тушки: Олег Канівець, Віталій Немілостивий, Роман Стаднійчук та Ігор Скосар. Лідер фракції Арсеній Яценюк заявив, що вони начебто отримали від 10 до 15 мільйонів доларів за свої заяви про вихід із фракції.

Пам'ятник Андрієві Мельнику

В Івано-Франківську відбулося засідання робочої групи з обговорення питання спорудження монумента одному з засновників та провідників ОУН – Андрієві Мельнику. Учасники обговорили ідею спорудження монумента, місце його можливого розташування та варіанти макетів самого пам'ятника. Погодилися, що доцільно було б спорудити пам'ятник на вулиці, названій іменем Андрія Мельника.

«Покращень» не зафіксували

Макроекономічна ситуація в Україні нинішнього року залишається такою ж, як і роком раніше. Про це повідомив представник Міжнародного валютного фонду (МВФ) Макс Альєр. «Незважаючи на зміну політики, на зміну законодавства і кроки, зроблені в цьому напрямі, ситуація залишається такою ж, як і в 2012-му. Словом, обіцяного Януковичем і Партією реґіонів та Азаровим «покращення вже сьогодні» світові експерти, навіть прискіпливо шукаючи його, так і не виявили.

Вживані. Але ще їдуть

КП «Електроавтотранс» Івано-Франківської міськради за результатами тендеру уклало угоду на придбання тролейбусів на загальну суму 1,26 млн. грн. Замовили п'ять тролейбусів, які вже були у вжитку, але капітально відремонтованих. Отримати тролейбуси комунальники мають упродовж трьох місяців.

За цінами ми – перші у Європі

Міністерство інфраструктури знову лобіює підвищення акцизів на бензин і дизпаливо. Мова йде про збільшення акцизів до рівня мінімальних середньоєвропейських ставок. Учасники ринку побоюються підвищення акцизів і вважають, що така загроза цілком реальна. За підрахунками експертів, підвищення акцизу втроє призведе до подорожчання бензину ще на 6–7 гривень за літр. А це потягне ланцюгове зростання цін на всі послуги й товари. Але ж заробляють українці найменше у Європі.

СЬОГОДНІ – СЕСІЯ ОБЛРАДИ

Друге пленарне засідання 21-ої сесії обласної ради відбудеться у залі засідань облради (IV поверх). Початок о 10.00.

На пленарне засідання запрошені народні депутати України, голова обласної державної адміністрації, заступники голови облдержадміністрації, директори департаментів, начальники управлінь і відділів облдержадміністрації, голови районних рад, міські голови міст обласного значення, голови райдержадміністрацій, керівники правоохоронних та судових органів, обласних підприємств і установ, політичних партій та громадських організацій, представники ЗМІ.

ПОДВИГ І ПАМ'ЯТЬ

ГЕРОЇ ОСТАННЬОГО БОЮ

Минулої неділі в селі Середня Калуського району відбулося вшанування пам'яті уродженця села, члена Проводу округи ОУН-Поділля (Тернопільська, Хмельницька, частина Вінницької областей), командира боївки УПА Петра Пасічного (псевдо – Чорний).

Його боївка 14 квітня 1960 року, у передвеликодній четвер, на території Підгаєцького району Тернопільської області зустралася в останньому бою з реґулярною військовою частиною – батальйоном внутрішніх військ.

На сорока автомашинах десь із півтисячі солдатів, напевно, за наводкою зрадника, пізно ввечері, 13 квітня вирушили зі Львова у м. Бережани. Вночі на 14 квітня вони блокували район ймовірного виходу боївки – села Діброва, Слов'ятин, Шумляни, Тростянець, Божиків, де очікувалась поява повстанців. Не відаючи про загрозу, боївка в складі трьох підпільників – Петра Пасічного, Марії Пальчак, уродженки села Шумляни Підгаєцького району, Олега Цетнарського, уродженця села Боків цього ж району, вийшла з криївки і попрямувала на хутір Лози біля села Тростянець. В урочищі Лози їх помітили нападники. Зав'язався останній бій УПА.

Зрозуміло, що сили були нерівні: троє повстанців проти декількох сотень солдат. У перестрілці, важко поранені Петро Пасічний та Олег Цетнарський, аби не потрапити у полон, останньою кулею порішили з собою. Поранена Марія теж стріляла, але залишилась живою. Знепритомнівши, потрапила в лабети каґебистів. Полонянку перевезли у лікарню КҐБ Тернополя. Після лікування й допитів її засудили до 15 років неволі й вона провела їх у Норильських таборах, як кажуть, «від дзвінка до дзвінка». Доля судила їй дожити до Незалежності України, хоч прожила в злиднях, важко працюючи вантажником на цегельному заводі. Місце ж поховання полеглих повстанців Петра й Олега – донині невідоме.

На віче прибули делеґації колишнього райцентру селища Войнилів, група калушан на чолі з головою Калуської райради, представники КУН з Івано-Франківська. Відрадно, що в урочистості взяли участь учительський і учнівський колективи місцевої школи. Службу Божу відслужив о. Святослав.

Промовці говорили про чин і подвиг героїв підпілля і наголошували: «всіх згадаємо, хто вмер за Україну, щоби ніколи не вмерла вона…»

Учасники віча ухвалили рішення клопотати перед владою про присвоєння Петру Пасічному звання Героя України, посмертно, а членів боївки УПА – нагородити орденами.

Модест КОНРАД, *секретар Івано-Франківської МО КУН*

ТАК ДУМАЮ

НАЙПЕРША УКРАЇНСЬКА ЦІННІСТЬ

Навіть не знаю, чи варто говорити на тему українських цінностей. Чи існують вони у рафінованому вигляді, якщо галичанин і мешканець Луганщини можуть назвати головними різні речі. Цінності етнічних українців, як не парадоксально, ще не стали українськими цінностями, тобто тими основами життя, які важливі сьогодні й зараз для кожного в Україні сущого. Відразу скажу, що говорити про сакральні цінності етнічних українців не треба. Ми, українці, з цим народжуємось, живемо й відходимо. Це наше, внутрішнє, ми тримаємо це в собі. Надто глибоко тримаємо, бо навчені нашою історією і порадами предків. Ми могли б і повинні генерувати їх, цінності, назовні, в суспільство.

Звісно, було б добре, якби українські цінності випромінювала і захищала більшість, якби влада була з нами заодно, вона б ці вартості сприйняла і захищала, надаючи сміливості, ґарантуючи почуття свободи всім етнічним українцям! На жаль, про середньоарифметичні цінності влади нам мало що відомо, але вони точно не українські. А які цінності реально сповідуємо ми, українці?

Українськими цінностями вважають українську державу, землю, батьківщину, державну мову, вільну працю, родину, демократію, доброзичливу освіту, духовність, красу буття, культ хліба, українську історію і пісню… Говорячи про українські цінності ми проектуємо їх у майбутнє, намагаючись видавати кодекс життя порядного українця за цінності всього суспільства. Ще раз наголошую, етнічне важливе лише для нас. Менша частина суспільства, яка чомусь має більше багатства і влади, може прийняти їх лише в перспективі, завдяки нашій єдності, силі й упертості. Тому нам з гарного набору цінностей доведеться вибрати саме ті, які треба щодня й щогодини генерувати назовні, захищати як власну гідність.

Погляньмо на власні фетиші критично і ніби збоку! Безперечно, вони є цінностями. Але щоб вони були реалізовані в житті кожного з нас і суспільства, потрібно насамперед утвердити в собі й бутті усієї спільноти духовність. Це дар із небес, який дається не кожній людині без означення етносу, титулу, багатства. Українською мовою це – совість. До речі, саме цієї цінності бракує нашому морально змученому народові. Хоч багатьом із нас Господь дарував цю совість, піклуючись про те, щоб ми не пропали у Книзі Життя. На жаль, багато з нас, українців, навчились дивним чином домовлятися зі своєю совістю, не питаючи, чи згодна вона на це. Прислухаймося до власної совісті, дарованої нам не для підлих ґешефтів заради влади, збагачення і тимчасової слави!

Якщо совість українців заговорить, нам буде соромно пафосно розповідати на рідну публіку про українські цінності як гарну казку. Ми намагатимемось жити так, щоб вільне й красиве українське життя стало реальним зараз, сьогодні. Дослухаючись до власної совісті, ми незчуємося, як зміниться держава, оберемо до влади більшість совісних людей. Це архіважливо. Адже чиновники, депутати, міліціонери й прокурори є живими людьми і при владі керуються тими ж цінностями, що у житті. Ви спитаєте – як впізнати совісну людину і як вберегти її від спокус втрати духовності?

Довіртеся голосові совісті. Тільки активована совість допоможе розпізнати іншу людину, підтримає намагання говорити скрізь українською, поведе в українську громадську організацію і змусить заплатити кілька гривень членського внеску, підкаже вибір газети на користь української, вимагатиме діяти гідно, не дозволить платити малі гроші за роботу ближнього й марнославитись багатством. Тільки совість може перемогти великий смертний гріх українців – заздрість. Совість змусить нас прокинутися й відчути тягар відповідальності за мову, націю, державу і родину. До нашої душі нарешті достукаються Шевченкові слова, якому не було однаково, що нас, ніби вже вільних, приспавши лукаво совість, в огні повстань окраденими збудять.

У нас завжди є вибір – продовжувати безсилі ремствування зневіреної грішної, знервованої маси або жити в ладу із совістю – бути сильними у вірі й владі українцями, залучаючи до облаштування держави решту громадян, які мають у собі велику українську цінність – совість.

Володимир ФЕРЕНЦ

ІНШОГО НЕ ДАНО

Згідно ст. 2 Закону України «Про голодомор 1932–1933 років в Україні» –публічне заперечення голодомору 1932–1933 років в Україні визнається наругою над пам'яттю мільйонів жертв голодомору, приниженням гідності Українського народу і є протиправним.

Усяке я бачив за роки свого життя. Про всяке писав протягом п'ятдесяти років. Але про найнижчу стадію людської деґрадації пишу вперше. У мене як в українця не тільки розривається душа, а й перо стає палаючим. Увесь цивілізований світ заявив про свідоме знищення української нації голодом у 1932–1933 роках. Це ж підтвердили у своїй відомій заяві країни, що репрезентують Організацію Об'єднаних Націй, Європейський Союз. А в 21 країні голодомор в Україні 1932–1933 рр. визнали геноцидом українського народу. Геноцидом українського народу голодомор визнали Католицька Церква, Константинопольська Православна Церква, Українська Православна Церква Київського Патріархату, Українська Православна Церква (Московського Патріархату в Україні), Українська Автокефальна Православна Церква.

У будівлі Верховної Ради, де 28 листопада 2006 року ухвалили закон «Про голодомор 1932–1933 років в Україні», 2 квітня 2013 року у хвилину жалоби й пам'яті за невинно убієнними, у сучасних комуністів несподівано підкосилися ноги і вони не підвелися. Впали в прострацію: сиділи, мов дерев'яні одоробала.

Цим мертві на совість і честь боввани ствердили, що вони є послідовниками ідей катів українського народу, що їхня ідеологія, давно засуджена в Європі, є фашистською. Побратим Сталіна по пакту Молотова–Ріббентропа Гітлер із расових міркувань винищував євреїв і циган. Те саме творив на своїй території з народами біснуватий Сталін і його служка Каганович. Це вони у врожайний рік в Україні виморювали голодом українське непокірне селянство – основу нашої нації. Печерна ненависть «батька всіх народів» Сталіна до українців, як і московсько-більшовицька політика тієї кривавої доби, стала в очах цих політичних маніяків найефективнішою формою ідеологічної боротьби з українським народом.

У ті, не такі вже й далекі часи (бо ще й нині живуть свідки штучного більшовицького голодомору в Україні), італійський посол, що перебував на той час на службі в українській столиці – Харкові засвідчував: «Голодомор улаштований із метою "провчити селянина" і провести "модифікацію етнічного матеріалу"». Тобто винищити корінне населення, його історію, мову й культуру.

«Сидячі» комуністи у Верховній Раді, очевидно, хочуть втілити в практику переробку «етнічного гумусу». Ці комуністичні кліщі на тілі українського народу, нині за награбовані й здобуті у прислужництві сильним світу цього статки не тільки їздять на шикарних мерседесах, живуть у найпрестижніших маєтках найпрестижніших районів, а й ставлять позолочені пам'ятники людиноненависникові Сталіну. Тому, який свого часу їм заповідав: «Знищення соціальної бази українського націоналізму – індивідуальних селянських господарств – було одним із основних завдань колективізації на Україні» («Пролетарська правда» від 22.01.30).

БОВВАНІВ – НА ЛАВУ ПІДСУДНИХ

2006 року, після довгих дебатів, Верховна Рада ухвалила Закон, який визначає, що голодомор 1932–1933 років є геноцидом українського народу. Тоді за переконливими архівними доказами та ж Верховна Рада дійшла висновку й узаконила, що голодомор є геноцидом.

Майже десять років тому, 2003-го, «полковник від історії» Дмитро Табачник, виступаючи у Верховній Раді 14 травня 2003 року під час спеціального засідання, зачитав (очевидно, зі свого «докторського» реферату) таке: голодомор є геноцид українського народу. У мене збереглися записи тих незабутніх днів і того патріотичного полум'яного спічу Дмитра Володимировича в українському парламенті. Саме він, Д. Табачник (скільки цинізму в істоти, яка нині заперечує те, що казала десять років тому) зачитав Звернення до українського народу, в якому визнали, що «…Голодомор був свідомо організований сталінським режимом і повинен бути публічно засуджений українським суспільством і міжнародним співтовариством як один із найбільших за кількістю жертв факт геноциду у світовій історії».

Того ж 2003 року, але вже у вересні, на відзначення 70-ої річниці голодомору, українська делеґація на 58-ій сесії Генеральної Асамблеї ООН звернулася до представників усіх народів світу підтримати ініціативу України щодо засудження голодомору 1932–1933 років в Україні як акту геноциду. Співавторами тієї Спільної заяви про один із найжахливіших проявів геноциду в історії людства комуністичною ідеологією виступили 36 держав-членів ООН.

Ушануванню пам'яті жертв голодомору в Україні 1932–1933 років віддають данину і схиляють голови всі цивілізовані народи світу, вважаючи її всесвітньою трагедією українського народу. І от на цьому світовому тлі, на землі й серед людей, чиї діди і батьки – невинно убієнні, перебуває жалюгідна секта червоно-чорних душ без совісті й честі. Обіцяльники соціальної справедливості тупо дивляться поперед себе, по-бичачому мовчать і не піднімаються – навіть на всі свої чотири… Без Бога в серці, без віри в душі, з презирством до тих, кому обіцяли світле майбутнє, купка ненависників в українському парламенті не тільки не визнає геноцидом голодомор 1932–1933 років, а й не віддає елементарної людської шани невинно убієнним… Ось таке воно, це ідеологічне плем'я, секта нелюдів, за душею в яких – нічого святого.

Я всяке на своєму віку бачив, але отаких «сидячих» – з тупими поглядами бездумних очей побачив уперше. Ця страшна картина сидіння пітекантропів із Верховної Ради України обійшла весь телевізійно-інтернетівський світ. Майже чотири десятки дерев'яних бовдурів в українському парламенті не піднялися зі своїх місць, щоб схилити голови перед тими, кого їхні ідеологічні попередники фізично винищили. Невже й вони в ім'я своєї людиноненависницької ідеології готові йти на знищення народу, поміж якого і за рахунок якого живуть і паразитують? Прапор і шкірянка, червоний бантик і чорний маузер – їхні ідеали і їхні символи?

Комуністи сидять, як злочинці під час Нюрнберзького процесу. Безпринципним бовванам дана партійна команда – сидіти! У Верховній Раді VII скликання сидить секта, начебто вірячи в свого мертвого муміфікованого божка, що зажадав мільйонних смертей на цій землі. Сидять дрібненькі, ниці раби мертвого ідола. Сидять – роботи чи релікти з доби пітекантропів, неандертальців? Без сорому й людських чеснот. Сидять – вгодовані й ситі, унікальні комуністи в історії людства! Начебто законотворці, які чудово знають, що публічне заперечення голодомору 1932–1933 років в Україні визнається наругою над пам'яттю мільйонів жертв голодомору, приниженням гідності Українського народу.

Сидять, злісні й розпашілі, і всі до одного – злочинці. Хоча б з точки зору моралі й совісті свого народу. Сидять і не каються. Не піднімаються і не просять каяття. Бо де у бовванів думки. Де ті мислі? У порожніх бездумно-партійних головах самі команди. Команди злочинців, яких досі в Україні і не осудили, і не заборонили. Сидять, виконують ролі 5-ої колони у нашій країні – ролі саботажників, аґентів і вірних кремлівських служок-лакуз, груди яких часто прикрашають ордени чужих держав. Час суду всенародного настане – вони таки повинні сидіти на лаві злочинців!

Олег ЧОРНОГУЗ

ПРОБЛЕМИ І РІШЕННЯ

ОРГАНІЗАЦІЯ – ГРОМАДСЬКА, СПРАВА – СУСПІЛЬНА

Кожного другого понеділка і третьої п'ятниці прикарпатці звертаються в антикорупційний комітет, створений при облдержадміністрації. Більшість із них уже, як мовиться, пообтирали пороги різних інстанцій. Та, не добившись справедливості, вирішують знайти ще останній прихисток. Здавалось би, організація громадська. Та все ж компетентні професіонали, які добре знають свою справу, обізнані в тій чи іншій галузі, своєю працею допомагають іншим.

Нещодавно до антикорупційного комітету звернулися працівники терапевтичного відділення міської клінічної лікарні № 1. Тут уперше в Західній Україні впровадили сучасні медичні технології з лапароскопічної діагностики, оперативної малоінвазивної терапії та ін. Здавалося б, лише працюйте.

Та нині працівники терапевтичного відділення занепокоєні реорганізацією МКЛ № 1 шляхом скорочення ліжок цього відділення. Головний лікар видав наказ на його площах відкрити денний стаціонар. У зв'язку з цим у персоналу виникає ряд запитань, яким чином люди будуть працевлаштовані, як функціонуватиме відділення хірургічного і неврологічного профілю, чому скорочення не узгоджене з адміністрацією медичного університету, адже на базі терапевтичного відділення функціонує факультет перепідготовки терапевтів і сімейних лікарів області та інші.

Вивчаючи це питання, антикорупційний комітет настояв на службовому розслідуванні фактів, порушених у зверненні колективу терапевтичного відділення МКЛ № 1. На основі цього він дійшов до висновку, що розширення доступності стаціонарозамінних форм надання допомоги для мешканців Івано-Франківська є необхідним і, безперечно, потребує розвитку. Але майбутня реорганізація потребує погодження з ІФНМУ через статус міської лікарні як клінічого закладу і бази кафедри. На думку членів антикорупційного комітету, вартість утримання одного ліжка в МКЛ № 1 вища, ніж в ЦМКЛ.

Отже, чи вигідна платникам податків обласного центру така реформа, коли коштів на медицину катастрофічно не вистачає? Адже в місті недостатньо терапевтичних ліжок, і скорочувати потрібно стаціонари обласних установ, у яких до 50 відсотків непрофільних хворих.

Щодо долі працівників терапевтичного відділення, то вони будуть працевлаштовані на відповідні посади в МКЛ № 1.

На засідання постійно діючої робочої групи антикорупційного комітету запросили голову департаменту охорони здоров'я облдержадміністрації Романа Мельника, який підтвердив попередні висновки про неефективну роботу ліжок терапевтичного профілю. Адміністрації медичних установ і національного медичного університету узгодили ситуацію, яка стосується використання бази МКЛ № 1 щодо роботи кафедри терапії та загальної практики сімейної медицини. Водночас Р. Мельник повідомив, що вартість лікування одного пацієнта в МКЛ № 1 та в ЦМКЛ не можуть порівнюватись, оскільки остання є багатопрофільним високоспеціалізованим закладом. Попри те проведені заходи з оптимізації ліжкового фонду в місті і, зокрема, в МКЛ № 1 дозволять зекономити кошти місцевого бюджету, покращити якість надання медичної допомоги пацієнтам, які не потребують цілодобового спостереження за ними. Дуже хочеться в це повірити.

Михайлина БОДНАР

ФАКТ

КНИЖКИ ПИСЬМЕННИКА ЯНУКОВИЧА ТАК І НЕ ЗНАЙШЛИ

Донецька друкарня «Новий світ», що за два роки виплатила авторської винагороди Президентові В. Януковичу на загальну суму майже в 32 млн. гривень, насправді не випускає книжок. У переліку послуг, розміщеному на сайті друкарні, вказані рекламний друк, видання газет і журналів, картонна упаковка, флексоупаковка і виробництво плівки. Книговидання там не згадується взагалі. До речі, телеканал ТВі провів пошуки хоч би однієї книги, за видання якої Януковичу виплатили гонорар у 32 мільйони. Ані в книгарнях, ані в бібліотеці ім. В. Вернадського, ані в Книжковій палаті жодного примірника так і не знайшли. Немає її і в бібліотеці «Просвіти». А хотілось би почитати… Оце чудасія. Може, весь наклад викрали інопланетяни?

АГІЙ!

А ЧИЙ ТИ СИН ЄСИ?

У нинішній Верховні Раді засекретили національність народних обранців. Хоч подібного у минулих скликаннях парламенту не було. Чого це раптом? Тому фракція «Свободи» вимагає від спікера надати інформацію про національність парламентарів.

Свободівці Леонтій Мартинюк так обґрунтовує вимогу: «Українці та представники національних меншин потребують інформації, чи серед народних депутатів України є представники їхньої національності, аби звертатися про захист національних прав. Тому інформація про національність народного депутата України, яку він зазначає в особовій картці, подаючи документи до Апарату Верховної Ради України, – є суспільно необхідною інформацією…

«Оскільки головною метою голодоморуґеноциду була зміна етнічного складу населення України й подальша асиміляція українців, які вижили, а керівництво в Україні здійснювала окупаційна адміністрація, насаджена Кремлем, питання національного складу керівництва держави є не просто «цікавістю», а питанням державної ваги, в першу чергу – національної безпеки України. Відповідь на нього дасть розуміння зокрема того, чому нинішнє керівництво України все ще тяжіє до Москви», – коментує ініціативу народний депутат України Андрій Мохник.

До речі, на сайті Верховної Ради є інформація про національність депутатів другого скликання і серед них – Миколи Азарова. Так от. Зазначено, що його національність – росіянин. А ще принагідно нагадаємо: новопризначений міністр оборони України, як і попередній, Павло Лебедєв, – етнічний росіянин із Краснодарського краю Росії, командувач Сухопутних військ ЗСУ Геннадій Воробйов – росіянин з Грузії, командувач Повітряних сил ЗСУ Юрій Байдак – росіянин з Івановської області РФ, командувач Військово-Морських сил ЗСУ Юрій Ілʼїн – росіянин з Білорусі!.. Не говорячи вже про СБУ та інші силові структури. Бо ж питає Пророк: чиї сини, яких батьків глумливо сидять у Верховній Раді у хвилину вшанування пам'яті жертв голодомору в Україні.

Теодор ДРОВНИЧ

ДУХОВНЕ

ХРИСТИЯНСЬКА ЛЮБОВ НА СТОРІНКАХ НОВОГО ЗАВІТУ

Він же промовив йому: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм і всією душею своєю, і всією своєю думкою». Це найперша заповідь. А друга однакова з нею: «Люби свого ближнього, як самого себе».

Мт. 22, 37–39

Святий Павло пише громадам: «Ісус помер, воскрес і сидить праворуч Бога. Він заступається за нас. Що може нас відлучити від Христа і Його любові? Чи злидні або лихо, голод чи холод, переслідування чи смерть? Та все ми подолаємо, бо Він любить нас. Я певний, жодна влада цього світу не може нас від Нього відлучити.

Рим. 8, 38–39

Любіть один одного без застереження. Боріться проти злого, чиніть добро. Любіть себе взаємно, як брати.

Рим. 12, 9–10

Через віру в Ісуса Христа ви – дочки і сини Божі. Ви охрещені й належите до спільноти Ісуса Христа.

Гал. 3, 26

Брати! Радуйтеся, прямуйте до досконалості, не сперечайтеся і живіть у мирі! Тоді Бог любови і миру буде з вами. Ласка Господа Ісуса Христа, любов Бога Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіма вами.

2 Кор. 13, 11–13

Оце моя заповідь – щоб любили один одного ви, як я вас полюбив! Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх.

Ів. 15, 12–13

Благодать вам та мир від Бога, Отця нашого і Господа Ісуса Христа.

Рим. 1, 7

Любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною.

Рим. 12, 10

Глядіть, щоб ніхто нікому не віддавав злом за зло, але завжди дбайте про добро один для одного й для всіх.

Сол. 5, 15

Усе досліджуючи, тримайтеся доброго! Стережіться лихого в усякому вигляді.

Сол. 5, 21–22

Братолюбство нехай пробуває між вами!

Євр. 13, 1

Благодать Божа нехай буде з вами!

Сол. 4, 18

Послухом правді очистьте душі свої через Духа на нелицемірну братерську любов і ревно від щирого серця любіть один одного.

Пт. 22

Діточки, любімо не словом, ані язиком, але ділом та правдою! І з цього довідуємось, що ми з кривди і впокорюєм наші серця перед ним.

1 Ів. 3, 18–19

Виписав із Нового Завіту
Богдан СУШЕВСЬКИЙ, *просвітянин*

ПОСТАТІ

Відомо, що людина живе на землі доти, доки її пам'ятають. А ще – коли вона щось добре зробила для краян, то пам'ятатимуть довше. Так сталося і з вчителем, краєзнавцем, просвітянином Маркіяном Сав'юком, який був у великому генеалогічному дереві побожної християнської родини носієм риси шляхетності. Це йому передалося по родинній лінії, в якій є знані люди. Зокрема, брат його діда Ілька священик Іван, будучи просвітянином, запроваджував нові можливості господарки, організував духовий оркестр, їздив із ним світом. А брат баби Марії Теодор Рибак був першим директором Коломийської гімназії. Івана Сав'юка пам'ятають як січового стрільця, який загинув за Україну…

Маркіян Федорович пішов із життя в березні 1999 року. А якби жив, то йому 12 квітня 2013 року виповнилось би сімдесят п'ять літ. Він би передавав свій вчительській досвід молодим педагогам, займав би активну громадянську позицію, мав би в творчому доробку багато книжок.

ПРОСВІТЯНИН ІЗ КОВАЛІВКИ

ФІЗИК І ЛІРИК

Вчителем треба народитися. Це така якість, коли професія стає життям, ти не можеш бути кимось іншим, присвячуєшся педагогічній справі, сієш у душі дітей добре, мудре і вічне.

Власне таким покликанням був наділений Маркіян Федорович Сав'юк, уродженець с. Микитинці Косівського району, який навчався в семирічці, закінчив середню школу в Пістині, фізико-математичний факультет Івано-Франківського педінституту. Вчителював у Пістинській СШ в 1959–1963 роках, згодом працював вчителем фізики у Ковалівській СШ.

Яким він був учителем – свідчать відгуки його вдячних колеґ, учнів та друзів, які дарують йому букет епітетів, називаючи справжньою, мудрою, розважливою, толерантною, інтеліґентною людиною, щедрою на добро, щиру пораду, вміння дати необхідні знання з предмета, за що не потребував ніякої винагороди.

– Скромний, небалакучий, він знав ціну своєї участі, ціну принципової позиції в складному педагогічному колективі, ніколи не вступав у конфлікти, вмів витримати паузу, зайняти правильну позицію, відстоюючи істину, – згадував незабутній колишній директор Ковалівської школи Василь Загорняк. – Маркіян Федорович, що імпонувало, завжди був на висоті. Я віддавав йому належне як людині й талановитому вчителеві, справжньому відміннику освіти, на якого рівнялися колеґи. Мені з ним добре працювалося, було взаєморозуміння. Я мав на кого покластись у складних ситуаціях.

Колишній його учень журналіст Богдан Ткачук розповідає:

– У школі він навіть не мав гострозикої прозиванки, що часто трапляється з боку учнів. Їсти не дай, а дай якийсь час поспостерігати за вчителем і приліпити такий ярлик, щоби на все життя. Для всіх наш фізик був просто Маркіян, який міг інколи навіть сердечно посварити (заслужено, звичайно), але ніхто за це не ображався, бо він був своїм і серед вихованців, і серед їхніх батьків, і серед колеґ. Маркіян Федорович ніколи не вимагав до себе поваги. Він заробив її в нас відразу прийшовши до школи. Заробив її, насамперед, своїм вчительським розумом доступного викладу шкільної програми та щирістю до дітей, а ще – толерантність й дотепністю.

А ось що сказав, маючи на увазі спадкові гени родини Сав'юків, заслужений діяч мистецтв України з Чернівців, уродженець с. Спас Василь Селезінка:

– Я знав Маркіянового батька-довгожителя ще з дитинства. Змалку знала його і моя мама. Тож баба моя, мама, як і всі, хто його знав, характеризували Федора Сав'юка одним словом – мудрий чоловік. А він був не просто мудрим, а й далекоглядним філософом. Недарма творець «Січей» Кирило Трильовський хотів мати за зятя не якогось панича, а саме цього сільського красеня, парубка Федора Сав'юка з Микитинець. Відповідно передалися Маркіянові в багатодітній родині мудрість, шляхетність, талант. Він був завжди привітним, уважним, скромним. Аж надто скромним, бо ніколи не вихвалявся зробленим чи тим, що ще має намір зробити.

Коли Маркіян Федорович Сав'юк приступив до праці в Ковалівській школі, мешканці села відразу його охарактеризували як особливу людину: вранці бігає, робить фізичні вправи, обливається холодною водою, багато не балакає, не вживає спиртного, веде здоровий спосіб життя. А як інакше міг утверджувати себе педагог, коли на нього звернені погляди дорослих і дітей?

– Знаєте, я ніколи не давав приводу для обмовляння. Жив і живу правильно, по совісті, не порушуючи морально-етичної норми, – відкрився в одній із розмов Маркіян Федорович. – Так, для мене важлива громадська думка. Однак я не завжди реаґую на те, хто і що саме про мене думає. Тут уже вмикається критичний аналіз, спрацьовує певний самозахист. Бо постійно реаґувати на те, що кажуть інші, не завжди варто. Буває, хтось може помилитися, щось мовити зі зла, позаздрити, бо людська вдача не ідеальна. Треба в такому випадку утриматись від пустої полеміки й залишатися самим собою. В цьому і вся наука людського буття. Та хочу наголосити, що досвід приходить з роками, треба вчитись на чужих і своїх помилках.

Ми наснажено, як однодумці, спілкувалися під час зустрічей. Мені було цікаво послухати небуденні, наукові, філософські роздуми про людину і світ. Я збагачувався знаннями, які накопичив мій старший приятель. Він, що імпонувало, був ближче до практики життя, аніж до теоретичних положень. Сільський інтеліґент, який носив краватку, не боявся праці в домашньому господарстві та ніколи не виставляв напоказ трудові долоні з мозолями. Його так виховали батьки, тому не соромився своєї віддушини, бо інакше не зміг би бути собою.

Так само Маркіянова дружина Марія з Микитинців, вчителька математики, шанувала просту роботу. І їхні двоє синів навчені працювати, бо подали добрий приклад батьки.

Сав'юки мусили тримати город. Вижити на малу вчительську зарплату було нелегко. Влітку підробляли екскурсоводами в турбюро. Поволі будувалися. Але про нестатки не велося жодних бесід. Це вважалося нетактовним питанням. Маркіян Федорович культурно оминав цю тему. Його педагогічна участь була значно вища, аніж реальні побутові запити. Сільський учитель нагадував мовчазного, сповненого незмірного терпіння трудового вола.

Василь РЯБИЙ,
член Національної спілки письменників України
(Далі буде)

ШКОЛА

ЯК НАВЧИТИ ВЧИТИСЯ

Неповага до рідного слова, рідної мови, обмежений словниковий запас, наявність сленгу, іншомовних слів, падіння мовленнєвої культури, невміння чітко сформулювати свої думки – з цим ми, педагоги, стикаємося щодня, спілкуючись з учнями.

Як пробудити в школярів інтерес до навчання, бажання вчитися, як підвищити мовну і мовленнєву культури? Саме про це говорили вчителі-словесники й просвітяни Івано-Франківська на семінарі «Про підвищення мотивації до навчання української мови», що відбувся нещодавно в Спеціалізованій школі № 1 з поглибленим вивченням англійської мови.

Перед присутніми виступала директор школи Любов Іванівна Мурга, яка сказала про те, що вчителеві необхідно уникати одноманітності, шаблонності в роботі, використовувати такі форми, методи навчання, які збуджують пізнавальний інтерес і стимулюють самостійне мислення школярів.

Інспектор ІМЦ Олександра Зіновіївна Савка наголосила на тому, що вчитель не повинен забувати про зовнішню і внутрішню мотивації учня до навчання, про вікові можливості. Не може й не повинно бути жодних спеціальних вправ або тестів «на мотивацію». У комплексі використовуються різноманітні методики, а вчитель повинен бути майстром мотивації: чітко формувати цілі, завдання, почуття обов'язку, відповідальності, вчити учня висувати вимоги насамперед до самого себе.

Відомо, що результат діяльності школярів залежить від інтересу на 20 відсотків, а від позитивної мотивації до навчання – на 80 відсотків. Запалити в учнів бажання вчитися – основне завдання кожного творчого педагога. З цією метою учителі української мови і літератури СШ № 1 уклали практикум, який містить творчі завдання з розділу «Синтаксис». Збірку вправ презентувала голова методоб'єднання Марія Яківна Тимків.

Про доцільність використання певних вправ під час вивчення розділу мовознавства «Синтаксис» говорила Надія Яківна Тишківська, доцент Прикарпатського університету ім. В. Стефаника. Вона провела для вчителів української мови і літератури майстер-клас із теми «Складнопідрядне речення».

Під час обговорення вчителі-просвітяни ділилися досвідом роботи. Увагу привернули, зокрема, такі технології, як «Ситуація успіху», «Я знаю. Чому не можу зробити?..»

Бог дав людині слово, щоб вона могла вільно висловити свої думки, почуття, пізнати світ загалом і себе зокрема. Не забуваймо про це.

Віра ВАСИЛИШИНА,
Леся КОЗИЧ,
учителі української мови і літератури Івано-Франківської СШ № 1

ЩО НА СЕРЦЕ ЛЯГЛО…

СПОВІДЬ У ХРАМІ СЛОВА

Вже чимало пройшов я доріг,
Був над прірвою і на вершині,
Та в зневіру не впав, ані в гріх,
Доброту в своїм серці зберіг
Завдяки найдорожчій людині.

Ці поетичні рядки Ростислава Михайловського з його нової збірки «Дорога до храму слова», що вийшла торік у калуському видавництві «Карпатський акцент», глибоко западають у душу, позаяк давно знаю його як людину зі складною життєвою долею, але чуйну до чужого горя, завжди готову прийти на допомогу. І присвячені вони матері:

На стіні у рамці – Матір Божа,
Рушником уквітчана, свята.
Як вона на тебе, мамо, схожа?
Це від неї ласка й доброта.

Так пише він про свою найдорожчу людину, яка привела його на світ не в Україні, а в холодному Норильську Красноярського краю Росії, куди була виселена за зв'язки з українською партизанкою.

Оберегами для поета стали вишиті матір'ю рушники та сорочка, яку одягає у найбільші свята:

Відчуваю у такі хвилини:
Синіми і жовтими нитками
Промовля до мене Україна,
В душу загляда очима мами.

Ціную його інтелект і людяність. Тішусь, що не зламався, не впав у зневіру і «доброту в своїм серці зберіг». І відчув потребу поринути у світ прекрасного, шукати дорогу до храму слова, бо має про що сказати людям.

На особливу увагу у збірці заслуговують вірші-присвяти. Автор звертається до Т. Шевченка («До українського Пророка»), до І. Франка («На могилі Франка»). Теплить словом про Антіна Могильницького та Богдана Ігоря Антонича, славного поета, родом із Лемківщини. Автобіографічний характер носить вірш-присвята «Батьку мій», у якому відтворений біль мільйонів українців, які були репресовані:

Батьку мій! Пригадай
гірку долю сирітську,
Як гнітила нужда і чужа сторона.
Товарняцькі вагони,
концтабір в Норильську,
Пригадай те,
що завжди у снах вирина.

У теплих поетичних спогадах про своїх дідуся й бабусю пан Ростислав уособлює старше покоління, яке зазнало тяжких випробувань в ім'я кращих днів України.

Не забуває Ростислав Михайловський про ще одну незагоєну душевну рану – це донечка Наталочка, в якої просить прощення:

Прости мені,
моя маленька доню,
Що твій не можу розділити біль.
Не можу сльози витерти із личка,
Поцілувати очка голубі.
Твого життя
тремка маленька свічка
Мене тримає в щасті і журбі.

Наталочці уже 17. А біль і тривога за донечку переходять у благання: «Донечко, не обпечись. Не завше кохання щасливе!..» Вірші про донечку – це стан душі поета, своєрідна сповідь людини.

У четвертому, останньому, розділі книжки «Вертаюсь спогадом у школу» є вірші-присвяти його улюбленим учителям, однокласникам, рідній школі, друзям, від яких віє непідробною щирістю й теплотою, які немов випромінюють строфи автора, до речі, також учителя, воістину, як мовиться, сіють «розумне, добре, вічне». Мабуть, саме тому відомий літературний критик Євген Баран у післямові називає поезію Михайловського «учительною лірою», а самого автора – «незбагненним ідеалістом, який має потребу у слові не тільки на уроці, але й у душі». І справді, мені як читачці, любительці інтимної лірики найбільше сподобались поезії в третьому розділі «Я брав тебе в долоні, як росу». Як треба кохати й дорожити коханням, щоб так написати:

Я брав тебе в долоні, як росу,
Боявсь, зроню,
До серця спраглого
Не донесу.

Подібних перлин у книжці розсипано чимало.

Хоч книжка називається «Дорога до храму слова», а я її сприйняла як «Сповідь у храмі слова», настільки щирі й досконалі ліричні одкровення автора, з отим Шевченковим «без зерна неправди». Вони проникають у душу, роблять її людянішою, а якщо це молода душа, то формують її світлою і чесною, заряджаючи її трепетною любов'ю до ближнього.

А ще подумалось мені, а чому б педагогічному колективу Калуської ЗОШ І–ІІІ ступенів № 6, де трудиться поет-просвітянин і очолює там просвітянський осередок, не запропонувати міській комісії з присудження премії імені Костянтини Малицької його книжку «Дорога до храму слова»для участі в конкурсі. Не знаю, як хто, а славетна уродженка нашого краю, поетка і вчителька Костянтина Малицька на небі лише зааплодувала б.

Лідія ПАВЛІХА,
калушанка-просвітянка

АКЦІЇ

ЗУСТРІЧ У ОЛЕШІ

«Січовий шлях «Просвіти» привів мандрівників-просвітян Олега Ткаченка та Івана Сажнєва із Запоріжжя на Тлумаччину. Їх радо зустрічали в Олешківському НВК (ЗОШ І–ІІ ст. ДНЗ). Гостям подарували хліб-сіль та щирі слова:

Є добрий звичай в Україні,
Хлібом-сіллю гостей зустрічати
І ми вас вітаємо нині
Й хочем щастя-добра побажати.

Учасники свята-зустрічі

Гостинно прийняли людей, яким не байдужа доля майбутнього України. Навіть до їхнього важкого наплічника прикріплені гасла: «Наведемо порядок в країні!», «Україна – понад усе!».

У зустрічі взяли участь представник Тлумацької райдержадміністрації І. В. Шкварок, голова районного товариства «Просвіта» Г. В. Дьзоба, просвітяни села.

У перебігу події була представлена інсценізація казкового твору «Мандрівка української мови світом», у якій розповідалося про те, «що наш народ вивозили на чужину на погибель, а замість рідної мови нав'язували не свою, чужинську».

Відбулася презентація матеріалів «Повернення із забуття» (перегляд фільму про життя і діяльність просвітянина із Товмача – І. Макуха), які підготував голова «Просвіти» с. Буківна, керівник народного аматорського фольклорно-етнографічного колективу «Буківнянські скарби» Р. В. Рибчин.

Мандрівні просвітяни теж розповіли багато цікавого, спілкувалися з учнями місцевої школи, вчителями, головою сільської ради, членом «Просвіти» М. В. Кузівим.

На згадку про зустріч голова Тлумацького РО ВУТ «Просвіта» Г. В. Дзьоба подарувала гостям цінні книжки, буклети, натомість просвітяни із Запоріжжя залишили автографи на сторінці книги «Палаюча ватра» (з історії «Просвіти» Тлумацького району: минуле і сучасне): «Бажаю просвітянам села Олешів процвітання, достатку, успіхів на просвітянській ниві та в особистому житті. Нехай біля вас гуртуються тільки світлі, чуйні і достойні люди. З повагою мандрівний просвітянин Олег Ткаченко».

Н. КОТЕРЛИН, *голова первинного осередку «Просвіта» ім. Т. Г. Шевченка с. Олешів, вчитель української мови та літератури*

ВІДЗНАЧЕННЯ

ОСЬ ТАКЕ КІНО

Вже 15 років в області діє осередок Національної спілки кінематографістів України, незмінним головою якого є фото- та кіномайстер Юліан Яковина – член Правління Національної спілки кінематографістів України та Ради Федерації народної кінотворчості України, автор численних кіномистецьких проектів.

На презентації в обласній універсальній науковій бібліотеці ім. І. Франка Юліан Яковина розповів про віхи зростання і творчі здобутки осередку й нагородив грамотами активних творців відеофільмів, авторів сценаріїв та кінематографічних проектів, а також благодійників.

За останні роки діяльності осередку виросла нова генерація кіномитців, зокрема Мар'ян Бушан – кінорежисер, який закінчив Київськиий національний університет театру, кіно і телебачення ім. І. Карпенко-Карого і Вищу школу кінорежисури ім. Анжея Вайди. Його короткометражний художній фільм «Раxіра» здобув друге місце на шостому Міжнародному фестивалі екранних мистецтв «Дніпро cinema» і диплом «За вірність традиціям українського поетичного кіно» на Міжнародному кінофестивалі «Золотий витязь» (Росія). А молода випускниця студії кіномистецтв і школи мистецтв Техаського технічного університету Мар'яна Глинська успішно реалізує проекти: «Люміноrрафія», «Цифровий живопис» на базі експериментальної лабораторії кінематографа та фотографії, створеної Ігорем Васютою та Юліаном Яковиною. Її роботи виставлялись у КМЦ «Є», фортечній галереї «Бастіон».

Осередок розробив цікаві проекти «Фолькетнофільм», «Зустріч з прикарпатським кінематографом», а також відзняв нові відеофільми: «Місто імені І. Франка» (автор – М. Бойчук), «Моє слово» (автор – Л. Кукурудза), «Портрети» (автор – Ю. Яковина), «Родина Біленьких» та «Осінь 2011» (автор – В. Нагірний). Ці фільми демонструвались для гостей бібліотеки і були схвально сприйняті публікою.

Члени осередку й городяни гордяться членом Національної спілки кінематографістів України, народним артистом Сергієм Романюком, який знявся майже у ста фільмах, працюючи з такими відомими режисерами як Л. Осика, В. Андрощук, Я. Лупій, Г. Кохан, М. Засєєв, О. Бійма, О. Янчук, Р. Балаян, С. Криштофович та інші. Активну роботу здійснює член НСКУ, автор кіносценаріїв, переможець Всеукраїнського конкурсу «Коронація слова», лауреат міської премії в галузі літератури ім. І. Франка, ветеран осередку Марія Вайно. Здобутком осередку стало визнання найкращого молодіжного кінематографічного проекту, спрямованого на розвиток молоді, який виграв малий грошовий грант Благодійної громадської фундації імені Короля Юрія та кінотеатру «Люм'єр».

Члени осередку подякували директорові кінотеатру «Люм'єр» Лідії Шкрібляк, а також ОТБ «Галичина», та Громадському Інтербаченню Прикарпаття «Франківськ ТБ» за підтримку молодих кіномитців.

Ганна КАЙДАН

ЮВІЛЕЇ

ШКОЛА МУЗИКИ

22 квітня виповнюється сорок років Івано-Франківській музичній школі № 2 імені Василя Барвінського. Іван Богдан Андрійович Прокоп на посаді директора музичної школи вже чотирнадцять років. За часи його роботи змінилося чимало: піднявся рівень знань, запроваджені вступні конкурси, державне навчання (при конкурсі троє дітей на одне місце).

Щороку між юними музикантами проводиться конкурс імені Василя Барвінського. Свого часу журі очолював навіть сам учень Барвінського – професор, народний артист України Олег Криштальський, який дав новий поштовх конкурсу. Його присутність підняла вимоги до учнів та рівень викладання в школі.

І хоч школа може похвалитися чималими здобутками, проте має й певні проблеми, пов'язані здебільшого з фінансуванням. Меценатами школи є депутати різних рівнів. Вони роблять вагомий внесок у розвиток закладу. Але більшість витрат щодо функціонування школи лягає на плечі батьків. Сьогодні її приміщення потребує ремонту, а учні – нових музичних інструментів.

Свій ювілей школа планує відсвяткувати величним концертом, який відбудеться 22 квітня у приміщенні філармонії. У концерті братимуть участь учні, випускники, запрошені гості. Приїдуть музиканти з польської музичної школи № 2 м. Жешува, з якими івано-франківці співпрацюють уже не один рік. А родзинкою свята стане книга про історію школи та фільм про найкращих випускників, учнів та колектив.

Іван Андрійович Прокоп, коментуючи майбутній ювілей, порадив усім дітям займатися мистецтвом, зокрема музичним. Це сприяє розвитку дитини, збагачує її внутрішній світ і просто приносить задоволення як малим, так і дорослим. Батькам порадив скеровувати дітей на навчання в музичну школу № 2, де їм завжди будуть раді.

Ірина ВЛАДИКА, *слухачка школи журналістики Івано-Франківської ОО НСЖУ*

ПРО ЛЮДЕЙ ХОРОШИХ

ХОЧЕТЬСЯ ДОПОМОГТИ УСІМ

Так стверджує головний дитячий уролог, хірург дитячої лікарні, науковець і винахідник Богдан Михайлович Зіняк. Він стурбований тим, що за останні роки значно збільшилась кількість захворювань серед дітей на нейрогенні дисфункції сечового міхура, з вадами нирок, що є наслідком низької культури, як санітарної, так і харчової.

Стан здоров'я дитини залежить від того, що вона їсть і п'є, уваги батьків і профілактики захворювань під наглядом спеціалістів. Але, на превеликий жаль, дитячих урологів ні в селах, ні в районах немає. Виявити нефрологічні захворювання на початках не так легко педіатрам, бо проявляються часто з супутніми простудними захворюваннями, підвищенням температури. Тут консультація уролога просто необхідна.

Лікар Богдан Зіняк з маленькою пацієнткою

Вступав Богдан Михайлович до Івано-Франківського медичного інституту, який закінчив 1984 року, щоб бути судинним хірургом. Проходив інтернатуру в Кіровограді, при службі екстреної допомоги, працював хірургом у лікарні № 2 м. Івано-Франківська під керівництвом Лідії Іванівни Дмитрів. Але за порадою свого вчителя Степана Миколайовича Ґеника прийшов до дітей, які потребують допомоги. І ось уже 26 років практикує в дитячій урології. І вже виробив підхід до дітей. Як людина і як лікар керується любов'ю до дітей і відповідальністю за майбутнє.

Довелося спостерігати роботу лікаря й медичної сестри Зої Северинівни Боднар, яка 15 років разом з Богданом Михайловичем приймають дітей, яких приводять батьки до лікаря. Багато з них приходять уперше, інші спостерігаються після операції. Останнім часом чимало дітей поступає з направленням на видалення каменів. І лише тоді батьки розуміють, що камені – від сухариків, чіпсів, газованих напоїв, майонезу, «фастфудів» і т. ін. Щоб зменшити болі пацієнтам, Богдан Михайлович став шукати й застосовувати, до речі чи не вперше в дитячій урології, дроблення каменів з допомогою літотриктора. І цей спосіб виявився настільки ефективним, що на сьогодні наша лікарня є чи не єдиною в регіоні, де роблять такі операції.

До Івано-Франківська приїздять діти з Львівщини, Закарпаття, Буковини, Тернопілля і навіть з Росії. І всі вдячні за порятунок завідувачеві хірургічного відділення М. В. Главовичу, професорові О. Д. Фофанову, хірургові-урологу Б. М. Зіняку. Останній, до слова, особисто зробив 2,5 тис. операцій, третина з яких – надзвичайно складних. Звичайно, щоб робити операції, необхідне обладнання, операційні столи, лікарняні функціональні ліжка, розхідний хірургічний матеріал, ліки. Але страхової медицини у нас ще немає, а коштів виділяють недостатньо. Правда, треба подякувати благодійникам, зокрема, з єврейської громади Умані, які подарували відділенню цистоскоп, дитячий операційний стіл, розхідний матеріал. Але в лікарні – обмежена кількість лікарняних ліжок, тому багато хворих – у черзі на операцію. Тож болить душа дитячого лікаря, що батьки, догоджаючи дітям, купують їм розрекламовані продукти, які так шкідливі для здоров'я. А ось подбати про профілактичне обстеження, здати аналізи – не знаходять ні часу, ні грошей.

Богдан Михайлович окрім того, що оглядає хворих, лікує, оперує, ще їздить на консультації в райони, працює над винаходами, вдосконалює інструменти, вчиться сам і навчає молодих лікарів…

Тож хочеться подякувати прекрасній людині, лікареві Богданові Зіняку за те, що він з відкритим серцем, світлим розумом іде до людей і золотими руками робить чудеса.

Зорина ФЕРНЕГА

ПРОБЛЕМИ ЗДОРОВ'Я

ЦЯ ЖОРСТОКА ХВОРОБА

В області близько двох тисяч осіб страждають від хвороби Паркінсона. Про це повідомила завідувач кафедри неврології ІФ НМУ, доктор медичних наук доцент Вікторія Гриб. За її словами, хвороба Паркінсона – це дегенеративне захворювання головного мозку, яке виявляється переважно в осіб похилого віку, але може траплятися і серед молоді. Основні ознаки хвороби: тремтіння рук, сповільненість рухів, скутість, біль, порушення рухової динаміки і психіки. Головним способом профілактики лікарі називають здоровий спосіб життя.

ПОТРІБЕН ПСИХІАТР

На переконання лікарів, кожен третій українець протягом свого життя страждав на ті чи інші психічні розлади, а отже, повинен би звернутися по кваліфіковану допомогу до фахівців. Проте насправді, як свідчить статистика, цього не відбувається. Про це повідомила головний позаштатний психіатр МОЗ України Ірина Пінчук. Під доглядом лікарів перебуває 2,5 відсотка населення України. Але це тільки ті люди, які звернулися за допомогою.

НАШІ ТАЛАНТИ

Директор Ямницької ДМШ Світлана Бойко (в центрі) зі своїми вихованками – переможницями конкурсу «Дивоцвіт-2013» Анастасією Боднарчук та Роксоланою Гасяк

ЯМНИЦЬКІ ЛАУРЕАТИ КОНКУРСУ «ДИВОЦВІТ-2013»

Вихованці сільської ДМШ на конкурсах серед вокалістів і виконавської майстерності показують високі результати. Це засвідчує професійність викладачів та інтерес учнів до самовираження і професійного зростання. Тільки цьогорічні успіхи на обласному конкурсі виконавської майстерності – перше місце серед ансамблів і друге місце по фортепіано, друге місце у міському відкритому конкурсі ім. М. Лисенка. І в цьому – велика заслуга молодої директорки школи Світлани Бойко, яка є викладачем з вокалу.

Юна виконавиця Анастасія Боднарчук, учениця третього класу, не тільки відмінно опановує гру на фортепіано, але займається вокалом і є володаркою гран-прі молодіжного конкурсу-фестивалю «Майбутнє України» (2012) і пройшла відбірковий тур у програмі «Нові імена України» й представлятиме Івано-Франківщину у Києві. За чотири роки навчання з вокалу Настя активно виступає у всіх мистецьких заходах Тисменицького району, Івано-Франківська та області, є переможницею районного конкурсу ім. Й. Княгиницького, як і Роксолана Гасяк, яка зайняла третє місце в обласному конкурсі «Дивоцвіт-2013» в середній віковій групі. Настя і Роксолана співають у хорі, ансамблі дівчаток і фольклорному ансамблі, а також декламують вірші і займаються в танцювальному гуртку.

Треба зазначити, що учні мають постійну підтримку батьків, а також начальника відділу культури Тисменицького району Олександри Стефінко, сільського голови І. Ковальчука, які сприяють поїздкам на конкурси, організації концертів, забезпечують літературою, інструментами.

Любов ЗОРІНА